

כאשר העלתה להקת התיאטרון של הארטפורד, בארצות הברית, את המחזה "מחון" לג'ו אורטון, נזקקה, בין שאר אביזרי הבמה, להרבה שטרות בריטיים בני 5 ו-10 לירות שטרלינג. הלכו למדפיס מקומי, הוא הכין להם את השטרות המדוימים וההצגה עברה בהצלחה.

מיט וההצגה עברה בהצלחה. כמה חודשים לאחר מכן החלו לצוץ השטרות ברשותם של אנשים פרטיים שהיו קשורים להצגה, וכמה מהם התגנבו אפילו עד גלאזגו שבסקוטלנד.

הביון האמריקאי שהריח משהו לא כשר בכל הפרשה, ערך חקירה, אבל קיבל לבסוף את הסכום של האנשים אשר טענו כי הם חילגו ביניהם את "אביזרי הבמה" כמזכרת לסוף ההצגה.

פחות ברור — מדוע צריכים היו השטרות המדומים להיות כל כך דומים לאמריקאיים. תיים, הרי גם לריאליזם התיאטרוני יש גבולות?

בידור

אשה אחת

גרה בחוף אבטיח

חוה אלברשטיין ועודד תאומי בארץ הקסמים. מפיקים: יובל צוותא. עריכה ספרותית: תיר צה אתר. תנועה: עזרא דגן. יעוץ קסמים: יוסף קושינסקי.

מדי חופש בחופשו, כשבני-ישראל גרים בסוכות ואוכלים מצות, צצים מופים עים לילדים כפטריות לאחר הגשם, ויורדים מהבמות ברגע בו הזורים היונקות לבית הכפר. יש לכך שתי השלכות ישירות: 1. המופעים הם בדרך כלל זועזועים בי איכותם כי חבל להשקיע כסף להופעה בת שבע. 2. הילדים בישראל נמצאים במצב של הרעבה מתמדת לתיאטרון ובידור טובים, שיהיו ממש בשבילם. היותוצאה: הם רחוקים מנטייה לפיזיון טוב, הם אינם יודעים להעריך ריקוד, רחוקים מתיאטרון, ומדקלמים בעצמם כמטומטמים חסרי בינה. מופע חביב זה של חוה אלברשטיין

חווה ועודד ב'ארץ הקסמים' ילדים גדולים לילדים קטנים

ועודד תאומי שהחל את מרוצו בחגיה סוכות אינו עתיד לרדת מן הבימה, ולפי כל הסימנים עשוי להרנין ליבם של ילדי דם רבים. לא משום שהוא גאוני בהמצאתו הדרמטיות, או חדשני במיוחד, אלא משום איכויות אחרות. הוא כמין מסיבת יום-הולדת לכל הילדים היושבים באולם. מסיבה שהמנחים אותה הם שני ילדים קצת יותר מבוגרים, בעלי אישיות חמימה, שאינם מנסים לעשות "פויילה שטיק" או להשתטות בפרצופים ובעוויות כדי למצוא חן. עודד תאומי, מנסה אפילו להגניב קצת

עברית מדוברת לא נורמלית

נאות דן בן-אנווץ ונתיבה בן-יהודה

מדור זה הוא תוספת למדון המפורסם של דן בן-אנווץ ונתיבה בן-יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מלים וביטויים משלהם.

קונץ גדול — עם הפרדיון יש זה גוף!

הודך לו הכרמיה הזה כאמצע הכביש, חושב שהוא אוטו

הה! כמה אתה שם?

זלדה, שממבכה זה רעיון בכדל לא רע

צ'ק נכון; הלא כך?

ע: "אם הייתי נכנס לסופרמרקט ומוצא שם מיג 21, לייטנינג... ומירז' — הייתי קונה מירז'. צ'ק 1 ב: "צ'ק" (עור ויצמן בתוכנית הטל-וויזיה "אלה הם חייך").

מה יש פה ומה אין פה

ביטוי משמעותי: הכל, בפרטי פרטים, מראשון ראשון עד אחרון אחרון. "אחרי שתיית התה ניקה אותכם למעלה למגדל ונראה לכם את כל הסביבה ונסביר לכם מה יש פה ומה אין פה" (המדריכה בלתי-הבראה).

קריווינר

ת, כינוי לאדם הנתון למצבי רוח, אשר אי-אפשר לסמוך על יציבות התנהגותו. "למה שאני לא אתלונן למפקד הישר שלי? שאלה טובה. הוא בעצמו הרי קריווינר!"

מקרה

נמצאת במצב של הריון. "אני נורא מצטער. אני לא יכול לשלוח את המזכירה למזון להביא לנו הזמנה כזו גדולה. אתם יודעים. היא מהרהרת."

סטיפות

כמויות גדולות של כסף. "זה תמיד יש לו סטיפות של ג'ובות. טובע בכסף."

הכדור פגל

ביטוי בלשון הכדורגל, שמשמעו: לכל אחד הזדמנות שווה לנצח, למרות שלאחד יש עדיפות על השני.

"הפועל ירושלים נכנסה לגמר בלי אלי בן רימון? ובלי תורג'מן? ובלי טיפת ניסיון בשביל מישחק הגביע. אבל תיודע, הכדור עגול." (פרי שן הטלוויזיה במישחק הגביע).

רגלו על העליונה

בלשון הכדורגל: הוא המנצח, הכוח לצידו, גבר על יריבו. "סייגל מנסה לחלץ את הכדור מפרמון, הוא לא יצליח, כן, רגלו על העליונה והוא הצליח!" (דן שילון בשידור הטלוויזיה במישחק הגביע).

לא דיק

בלשון הכדורגל: בעט בכדור ב-מטרה למסור לאחר מקבוצתו, אך החטיא — והכדור הגיע לרגלי האוייב; "פיספס", "פיקשש".

"זליקובסקי התכוון לבצע הרמה, לראשו של רחמינוביץ, אך הוא מאוד לא דייק." (דן שילון בטלוויזיה, במישחק הגביע).

נגיחה

ש, בלשון הכדורגל: חביטה בכדור, המבוצעת באמצעות ראשו של השחקן. "רחמינוביץ ידוע בנגיחות שלו — אבל היום הוא לא בכוסר." (דן שילון בשידור הטלוויזיה במישחק הגביע).

פלש

ש, ברק אור, ממנורה מיוחדת, שהצלם משתמש בו כאשר הוא מצלם בתנאי תאורה בלתי-תינוחים.

"הכתם הלבן בעין של מרי (הוא) בגלל הבזק הפלש." (העולם הזה" 1830, 27.9.72).

חכה לי בסבוב

תגובת סירוב, מתחמקת ומלעיגה.

א: "הי! חיילת! אפשר להזמין אותך לקולנוע הערב?" ב: "אתה יודע מה, חכה לי בסביבוב!" א: "תשמעי, תבואי אלי ביום-כיפור ונצום ביחד." ב: "לצום? אתה יכול לחכות לי בסביבוב!"

לה חלון / ותלתה שם תמונה / והכניסה ארון / ותחול שיצוד עכברים היא גידלה בפניה / ופתאום — הסתיימה העונה /.

תקליטים

גולד מחקו את בטהובן

32 ואריאציות בזו מינור (בט' הובן). ואריאציות בפה מז'ור על נושא מקורי (בטהובן). ואריאציות יות "הרויקה" (בטהובן). סי.בי.אס. 72882.

הילד הנורא של הפסנתר בתקופתנו, הוא ללא כל ספק הפסנתרן הקנדי ג'ון גולד. לא זו בלבד שהוא אחד המעטים המעזים לומר בפה מלא כי הוא מעדיף

הקלטות באולפן על הופעות בקונצרטים, אלא שהוא גם מוכיח זאת הלכה למעשה, בהופעות אישיות נדירות מאד.

מבחינה מוסיקלית, וזאת כבר ידוע לכולם, גולד הוא איש שקנה-המידה היחיד שלו הוא גולד. הוא מנגן בצורה שונה מכל האחרים, מפיך מן הפסנתר צליל שהוא אופייני לו במיוחד, ולמרות שחסידי בטהובן יאמרו כי אין זה בטהובן לפי המסורת של שנאבל ובאקהאוז, איש לא יעזו לומר שזה לא מעניין או מרתק. אמנם גולד נוטה לתת לפראזות מוסיקליות, הדגשות פרטיות משלו, לשנות קצבים ולהכניס סינקופות במקומות ש-אינם מתווכים בתורה, ואולי משום כך, בשתי היצירות הראשונות בעיקר, בולטת פחות מדי גאוניותו של המלחין, באמנות של פיתוח וקישוט הנושאים המוסיקליים. לעומת זאת, נוצרת אווירה בלתי אמצעית ואינטימית כל כך, שאף מאזין אובייקטיבי לא יעמוד בפני קיסמה. מה שנוגע להריוקה, שוב יתכן וחסיד האסכולה לה גרמניה יטענו, במידה מסוימת של צדק, כי גולד חסר את העוצמה המונר-מנטלית של הקלאסיקנים.

לעומת זאת, הוא ניחן ברגישות נדירה וביכולת להפיק מן הפסנתר מיגוון אין סופי של צלילים, כל זה כמובן לטובת היצירה כולה, שהיא אחת הדוגמאות היפות של מופלאות ביותר לדרך בה ידע בטהובן לטפל בנושא פשוט לכאורה, אבל נושא שהעסיק אותו במשך שנים רבות. (הוא הופיע קודם לכן במוסיקה בבלס פרום טאום, ולאחר מכן כפרק האחרון בסמי-פוניה השלישית. "הרויקה", מכאן שמן של הווארציאציות).

תקליט שיכול לתפוס מקומו גם בספרי יותיהם של אלה שיש להם ביצועים של אותן היצירות. אצל גולד זה נשמע אחרת.

הכושית הלבנה

גיאניס ג'ופלין בחופעה חיה — שני תקליטים, סי.בי.אס. 67421. גיאניס ג'ופלין, זמרת הפופ האמריקאית שנפטרה לפני כשנה, היתה אחת הזמרות הלבנות המעטות מאוד בעולם, המסוגלות להוציא את קולן מעומק הקרביים לעוצמת המאזין לא רק בעוצמתן, אלא בכנות ובכאב שבו.

גיאניס, בת אמיתית של התקופה, זעקה את קינות הבלוו שלה, ואת פזמוני ה"רוק הקשה" בכל מאורה, וחיפשה את נחמתה גם במוסיקה וגם בסמים. האחרונים גרמו למותה. שני התקליטים החדשים, מביאים את ג'ופלין בשיא כנותה, בהקלטות מתוך הופעות חיות, שמשלימות את מה שחסר להן מבחינה טכנית (ולמען האמת, לא חסר להם הרבה), בקשר המיידי בין הזמרת לקהל שלה.

שישה מתוך ארבעה עשר הקטעים — לא הופיעו קודם בתקליטים, ואחד מתוך ששת אלה ראוי בהחלט להיכנס לרשימת הקלטות המופת של תקופת הפופ. הכוונה להכל אינו אלא בדידות, שנשמע כוידוי אישי של הזמרת.

בין האחרים, כמה מסזמוניה הידועים יותר של ג'ופלין כמו בלוו קוסמי או תענוגות זולים.

אמנם שני תקליטים רצופים של בלוו ו"פופ-קשה" יכולים להוות מאמץ לגבי מי שאינו משוגע לסגנון זה, אבל אהביה של ג'ופלין לא ירצו להחמיץ את ההזדמנות.

ספרים

יהודי, בוא לגרמניה הקסומה

"חופשה בגרמניה", שנתון בעברית מטעם משרד התיירות של מערב גרמניה.

למי שמתכנן טיול לגרמניה, חוברת זו היא עזר בלישוער. ביסודיות הייקית הנודעת, מרוכז בה, במוסף מיוחד, כל המידע שתייר עשוי להיוקק לו: מקור רות מודיעין בגרמניה ובעולם, טלפונים, מחירים, חומר-רקע, מסלולי סיורים, (ברגל — באוטובוס — במכונית פרטית), אמצעי תחבורה, מקומות לינה, אכילה ושתייה — לכל כיש ומעמד. הכל, גם מי שאינו מתכנן טיול לארץ זו, עלול להתפתות. לאורך 56 עמודים שטרי פי תמונות-צבע ססגוניות, בעברית קלה וסוחפת, מוצגת בפני היראלי גרמניה (החמש עמוד 12)